

Sygnatura akt IV U 241/19

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

**Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska**

**po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 marca 2020 r. w J.**

**sprawy z odwołania M. S.**

**od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

**z dnia 5 września 2019 r., znak: (...)**

**przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

**o zasiłek chorobowy**

**I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 5 września 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25 lipca 2019 r. do dnia 14 sierpnia 2019 r.;**

**II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.**

**Sygn. akt IV U 241/19**

## UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. S. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 5.09.2019 r. znak (...) odmawiającej mu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r.

Domagał się zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za ten okres.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że na początku maja 2019 r. podjął leczenie psychiatryczne. W dniu 11 lipca 2019 r. organ rentowy wezwał wnioskodawcę na badania kontrolne do lekarza orzecznika ZUS. Badanie miało miejsce w dniu 24 lipca 2019 r., trwało około 5 minut, ponadto wnioskodawca stawiał się na nie bez dokumentacji medycznej, ponieważ leczący go lekarz przebywał w tym czasie na urlopie. W dniu 29 lipca 2019 r. wnioskodawca ponownie udał się do swojego lekarza prowadzącego, który ponownie stwierdził jego niezdolność do pracy od 25 lipca 2019 r. do 14 sierpnia 2019 r. Równocześnie ZUS wypłacił wnioskodawcy zasiłek za kolejny okres tj. od 15 sierpnia 2019 r.

**W odpowiedzi na odwołanie** organ rentowy (k. 7) wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy zarzucił, że decyzją z dnia 5.09.2019 r. odmówiono wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r. na podstawie art. 59 Ustawy zasiłkowej. W ocenie lekarza orzecznika ZUS niezdolność wnioskodawcy do pracy ustała bowiem w dniu 24.07.2019 r.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

**Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Ubezpieczony M. S. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, z którego to tytułu podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Wnioskodawca przebywał na nieprzerwanych zwolnieniach lekarskich od 18.03.2019 r. Cierpiał na zaburzenia adaptacyjne.

Zaświadczenie lekarskie za okres od 3.07.2019 r. do 3.08.2019 r. zostało wytypowane przez ZUS do kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

**(dowód:** bezsporne)

Badanie u lekarza konsultanta ZUS wyznaczone zostało na 24.07.2019 r. Lekarz orzecznik uznał, że wnioskodawca był zdolny do pracy od dnia 25.07.2019 r.

Wnioskodawca ponownie udał się do lekarza prowadzącego w dniu 29.07.2019 r. i otrzymał zaświadczenie o niezdolności do pracy od dnia 25.07.2019 r. do dnia 14.08.2019 r. Lekarz kontynuował leczenie, zastosował wobec wnioskodawcy leki psychotropowe.

**(dowód:** bezsporne, a nadto: dokumentacja medyczna, dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Decyzją z dnia 5.09.2019 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy zasiłku chorobowego za okres od 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r.

( **dowód** : bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Wnioskodawca leczył się z powodu zaburzeń adaptacyjnych. W okresie od dnia 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r. nie był zdolny do pracy, nadal cierpiał na zaburzenia adaptacyjne.

( **dowód** : opinia biegłego psychiatry z dnia 8.01.2020 r., k – 22-22v)

**Ustalając stan faktyczny** Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, na dokumentacji medycznej złożonej przez wnioskodawcę oraz na opinii biegłego psychiatry. Sąd dał wiarę powyższym dowodom, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności.

**Sąd zważył co następuje:**

W przedmiotowej sprawie ocenie Sądu podlegało odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r.

Podstawą materialnoprawną decyzji ZUS był przepis art. 6 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 6 Ustawy zasiłkowej.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) – nazywanej dalej Ustawą lub Ustawą zasiłkową - zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z przepisem art. 59 cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, którą wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, między innymi poprzez przeprowadzenie badania lekarskiego ubezpieczonego. Jeżeli

po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność (przepis art. 59 ust. 7).

W przedmiotowej sprawie nie było sporne podlegania wnioskodawcy do ubezpieczenia. Sporna w postępowaniu była jedynie kwestia czy wnioskodawca w okresie po dniu 24 lipca 2019 r. był nadal niezdolny do pracy.

Z treści opinii lekarza konsultanta ZUS wynikało, że po dniu 24 lipca 2019 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy. Stwierdzenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych. W związku z powyższym Sąd zlecił biegłemu psychiatrze sporządzenie opinii na tę okoliczność. Biegły ustalił, a Sąd oparł się na tych ustaleniach, że wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy w okresie od 25.07.2019 r. do 14.08.2019 r.

Sąd dał wiarę opinii, albowiem była ona rzetelna, spójna, logiczna oraz sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii.

Biegły oparł się na dokumentacji medycznej wnioskodawcy, a w szczególności na dokumentacji sporządzonej przez leczącego wnioskodawcę psychiatrę. Biegły wskazał, że wnioskodawca nie był zdolny do pracy, a leczący go lekarz, mający bieżący kontakt z pacjentem, stosował leki psychotropowe i orzekał o niezdolności do pracy.

Organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do opinii biegłego psychiatry, co pozwala na przyjęcie, że nie kwestionował jej wniosków.

Sąd przyjął wnioski opinii za własne i oparł się na nich przy wydawaniu wyroku.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. zmienił decyzję ZUS, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy a sąd - po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała bowiem opinia biegłego.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.